

УМНА ГЛАВА

Продължение отъ стр. 1

селянинът се престорилъ на пѣтлъ и изкукуригалъ.

— Кукуригу у-у! — отвърнало пѣтлето изъ Глупчовата пазва.

— Хайде, слизай, пѣтлитъ пропѣха!

— Абе що щатъ пѣтли тука, срѣдъ нивята? — отговорилъ уплашено Глупчо.

— Трѣбва да е моето пѣтленце, дето се загуи днеска на пазаря. По гласа го познавамъ. Сигурно се е покачило на нѣкоя круша край пѣтя и пѣе.

— Ами! — настоялъ Глупчо. — Азъ не съмъ чулъ нищо. Тебе ти се е причуло.

— Може.

*

Като повѣрвали още малко, селянинътъ пакъ изкукуригалъ. Пѣтлето му отговорило.

— Яаа! Каква е тая птица, дето пѣе въ пазвата ти, бе?

— Каква птица? — разрепералъ се Глупчо. — Нищо нѣма въ пазвата ми. Ами май пѣтлитъ пропѣха.

— Абе що щатъ пѣтли тука, срѣдъ нивята! — престорилъ се на учуденъ селянинътъ.

— Сигурно е твоето пѣтленце, дето се загуи днесъ на пазаря. Покачило се е на нѣкоя круша и пѣе.

— Може. Слизай тогава, та да те яхна азъ.

Яхналъ го селянинътъ. Тръгналъ Глупчо. Колкото бърза, по бърза. Започналъ най-сетне да тича.

— Браво бе, ти си билъ цѣлъ конь!

— Азъ тѣй си вървя винаги, — рекълъ Глупчо, а си мислѣлъ: „Ахъ, дано стигна, дордето не сж се разпѣли пѣтлитъ въ село, че ще ме издаде това проклето пиле!“

*

Тичалъ, тичалъ, тичалъ, — най-сетне стигнали селото. Било още тъмно. Не били пѣли още първи пѣтли. Селянинътъ слѣзълъ, навелъ се ужъ да си оправя царулитъ, па пакъ изкукуригалъ. Ехъ, че като се разпѣли ония ми ти пѣтли. Цѣлото село екнало:

— Кукуригу-у-у! Пакъ те изпреварихъ, Червенко!

— Кукуригу-у-у! Аха, азъ отъ кога съмъ буденъ, ама не ми се ставаше. Ти какъ спа, бе Пернатко? Има ли много кокошкички въ вашия курникъ?

— Кукуригу-у-у! Остави се. Живъ ме изадоха. Ще накарамъ днесъ кокошкитъ всичко да преровятъ и изтърсятъ.

ЕСЕНЬ

Въ пожълтели клони
пѣе малка птичка,
пѣе и нарежда
тѣжна и самичка:

„Мина китно лѣто,
клюмнаха цвѣтята,
сини мизухари
никнатъ изъ гората.“

Щъркелитъ вече
литнаха отъ тука,
и кълвачътъ пѣстъръ
въ букитъ не чука.

Нѣма го щурчето
съ весела гждулка
скри се и угасна
малката свѣтулка.

Нѣма вече слънце,
нѣма вече пѣсенъ —
надъ гората надна
пакъ тѣжовна есенъ. . .

Тѣй като продума —
литна малка птичка
и сега гората
е сама самичка!

Василь Павурджиевъ

*

Кукуригу, кукуригу, — пѣели пѣтлитъ. А пѣтленцето отъ Глупчовата пазва бързало да имъ се обажда. Глупчо съвсемъ се объркало.

— Абе наистина, — рекълъ селянинътъ, — моето пѣтленце се обажда отъ твоята пазва. Много добре го чухъ. Я се разкопчай да видимъ!

Бръкналъ и извадилъ пѣтлето.

— Яаа, то било! Ами що ще въ пазвата ти?

— Че знамъ ли азъ! Може. . . да ни е видѣло отъ крушата. Припнало следъ насъ, и, както тичахъ, пазвата ми се разтвори, а то хопъ, вжтре!

— Гледай ти, тѣй трѣбва да е било — повѣрвалъ му ужъ селянинътъ, па си взелъ пѣтлето и отминалъ.

Глупчо останалъ самъ. Очитъ му се налѣли. Безъ малко щѣлъ да заплаче отъ умора, отъ срамъ и ядъ. Но като поразмислилъ, утешилъ се и си рекълъ:

— Наистина носихъ него, носихъ пѣтлето му чакъ до село, ама пакъ накрая му теглихъ такава една лѣжа, че свѣтъ му се замая, сиромаха: повѣрва, че пѣтлето само е влѣзло въ пазвата ми. Умна глава нося азъ, и туй то!

Ас. Разцвѣтниковъ

Борба съ плѣховетъ и мишкитъ

Плѣховетъ и мишкитъ сж едни отъ най-голѣмитъ врагове на човѣка. Всѣка година загубитъ отъ тия мѣнички животинчета, но голѣми пакостници, защото сж въ огромни количества, възлизатъ въ България на 360 мил. лева. Колко човѣшки трудъ и усилия унищожаватъ тия опашати звѣрчета!

А освенъ това, тѣ сж разпространители между хората на почти всички заразителни болести на първо мѣсто на чумата, тая страшна болестъ, която въ миналото е вземала хиляди жертви.

Ето защо Министерството на земедѣлието е обявило днитъ отъ 8 до 21 ноемврий дни за борба съ плѣховетъ и мишкитъ.

Презъ тия дни навредъ, а особено по селата, трѣбва да се поставятъ капани, мишеловки и отрова и да се унищожатъ колкото се може повече отъ тия готованци, които нападатъ човѣшката храна.

Така ще празнуваме истински миши день.

Защо се вика „ало“ по телефона

Произходътъ на тая дума

Американецътъ Грахамъ Билъ искалъ да излѣкува глухата си жена отъ нейния физически недостатъкъ. За тази целъ той изнамѣрилъ единъ апаратъ, който по-късно усъвършенствуванъ отъ Едисонъ, става сегашния телефонъ.

При своитъ опити, Билъ викалъ съ всичка сила въ микрофона „Hello“, английска най-често употрѣбима дума

за повикване и поздравъ, за да раздвижи жена си, която чакала на другия край на жицата. „Hello“ на Билъ и Едисонъ по-късно става на свѣтовното „ало“.

Не забравяйте, че записвания и справки за в. Весела Дружина и библиотеката ставатъ само на ул. Ст. Караджа, 30 — София.